

ОЛГА ЛАРИОНОВА
ЧЕРНАТА ВОДА КРАЙ
ДЪСКОРЕЗНИЦАТА

Превод от руски: Мария Николова, 1977

chitanka.info

В двадесет и три часа и четиридесет минути Филипа Файл изпя своя коронен номер — песента „Какаду“. Четиридесет минути ѝ бяха нужни, за да изслуша и отхвърли няколко предложения: поднесоха ѝ ръката и сърцето си, поканиха я да се възползува от една вила наблизко в планината, да изхарчи полугодишна капитанска заплата.

Но в нейния договор беше предвиден спасителен пункт, който ѝ даваше право да отказва на подобни прояви, и тя само свиваше голите си рамене, на които със златна боя бяха изрисувани генералски пагони.

Прощалните въздушни целувки траяха три минути, а след това тя се спусна надолу по тясната извита стълбичка в гримьорната.

Взривът се разнесе в двадесет и три часа и петдесет и седем минути.

По-късно Филипа смътно си спомняше как бавно идваше в съзнание, как се катереше по стълбата, докато се натъкна на затрупването, как след това започна да се задушава... В болницата, където се пробуди, я помолиха да си спомни всичко до най-малките подробности и след това също така добросъвестно да го забрави.

Не си дадоха труд да ѝ обяснят причината и характера на взрива и затова, когато по време на отпуската тя получи бъбречна криза, не я свърза веднага с преживяната катастрофа.

Наложи ѝ се да се върне в болницата. Работата беше сериозна: трябваше да се сменят двата бъбрека.

Цитологичният център за приложно моделиране, където преместиха Филипа, се оказа много приятно заведение. Своите съвременни корпуси от бетон и стъкло той криеше зад представителна сграда с шест колони и два портала, обвити в бръшлян. Те въвеждаха във великолепен английски парк. Пред входа зеленееше полянка с гъста нежна кадифена трева; към стъпалата на стълбището изящно се виеше пътека, застлана със светъл камък, по която преди два века величествено бяха спирали карети. Алеята не беше асфалтирана — директорът на Центъра беше сноб и всички автомобили, може би само с изключение на президентския можеха да спират само пред задното стълбище.

Директорът беше не само сноб, беше и умен: като минаваха покрай овалната полянка с кадифена трева, бъдещите пациенти като че се изпълваха със спокойствие и увереност, че всичко ще свърши благополучно. Филипа също изпита върху си мекото докосване на тази

архитектурно-пейзажна психотерапия, макар че не се нуждаеше особено от нея. Първо, уверявах я, че ѝ гарантират: няма да има никакви болезнени усещания. Второ, командването по джентълменски приравняваше изпълнението на второкачествени шлагери с изпълнението на бойна задача и беше съгласно да заплати необикновена стандартна операция, в резултат на която Филипа щеше да получи чифт безименни бъбреци, един чифт от тези, които търпеливо чакат своя ред в термостатите на глиптотеката — и във вид на безплатно приложение щяха да се придружават и от нерешения докрай проблем за тъканната несъвместимост.

Не, за Филипа беше подготвено друго: най-точно дублиране на *нейната* кръв и плът, на *нейните* неповторими и единствени по рода си късчета живо месо — шейлоковския фунт, чието сътворяване в днешно време струваше поне десетина състояния на венециански търговци. Филипа слушаше разсеяно обясненията на лекарите: гаранцията, че всичко, всичко ще мине без болки, ѝ беше достатъчна.

Занимаваше я нещо съвсем друга — човекът на име Рандал Нордстръм.

Три причини я заставяха да обърне внимание на този висок и на пръв поглед простоват момък. Първо: в него, даже и под стандартната ленена пижама, можеше съвсем сигурно да се отгатне военният.

Второ: той не беше нито милионер, нито телевизионна звезда и въпреки това целият обслужващ персонал на клиниката поздравяваше най-напред него.

Трето: ако останалите пациенти бяха болни, той беше здрав.

Тези три причини учудиха Филипа, но не чак толкова много. Онова, което най-много я вълнуваше и я караше да търси нови срещи с него, беше съвсем друго — неговите ръце.

Изящни и силни, страстни и одухотворени, те като че ли му бяха подарени и той ги носеше, както се носи орден или корона. Ненаправно Филипа беше учила две години в консерваторията — тя знаеше цената на такива ръце. Но Рандал очевидно не беше музикант.

Пациентите, чието здравословно състояние позволяваше да изчакват спокойно изграждането на запасно сърце, жлъчен мехур или просто някаква дребна кост, живееха в санитарния корпус, където не твърде строгият режим и общият хол даваха възможност на Филипа без особени усилия да се среща уж случайно почти всеки ден с Рандал.

Три пъти тя не успя — младият човек духом като че ли беше в някаква омагьосана страна и плъзгаше по всички невиждащ поглед, който не различаваше никого.

На четвъртия ден той откри Филипа.

Не за първи път тя ловеше върху себе си възторжени погледи, но сега тя беше само в някаква си болнична пижамка, без грим, с небрежно сресани коси. И въпреки това този момък с лице на сержант от ВВС и ръце на Ференц Лист я гледаше като Мадона.

Няколко дни след това, като си спомняше как преднамерено се опитваше да се изпречи на пътя му, Филипа вътрешно се усмихваше.

И ето те вървяха по тясната велосипедна пътека и бърбеха за всичко: за традициите на Елингтън, за богините, за последния бой на Мохамед Али и за поредната катастрофа с някакъв супертанкер. Филипа разказваше с удоволствие за своите бойни подвизи, насочени срещу ушните тъпанчета на всички родове войски; и в края на четвъртата миля Рандал вече боготвореше своята спътница. А в това време спътницата му забеляза, че макар той с всички сили да се старее да поддържа непринуден разговор, нито веднъж не пророни нито дума за своите служебни задължения.

Не че тя се озадачи особено от това — просто ѝ беше интересно. Но когато разговаряха за болницата, той неочаквано леко боравеше със специалните биологични термини.

Филипа беше започнала вече да се изморява, когато някъде към средата на петата миля се показва река. Рандал вероятно не за първи път правеше тази разходка, защото той уверено се насочи наляво, нагоре по течението, което тук едва се забелязваше. След няколко минути те вече бяха срещу дъскорезницата.

Можеше само да се гадае по какво чудо това древно съоръжение се беше запазило до наши дни. Сивокафявият, потънал в мъх пристан беше приютил също такава грохнала лодка; и той, и тя като че ли се бяха родили още в епохата на феодализма. Веригите, прехвърлени от единия до другия бряг, едва ли бяха по-нови; няколко десетки греди с потъмняла шуплеста повърхност се бяха спрели край тях, огрени от първото лятно слънце. Дъскорезницата беше обкръжена от ели, които равнодушно и безстрашно гледаха как техните събратя се превръщат в къси златисти греди. Тази операция се извършваше от двама — мъж и жена. Мъжът подбутваше с канджа обреченото дърво към брега.

Надяваше му някаква проста примка и с помощта на скрипец го отпращаеше направо под провлечено стенещия диск на триона. Жената натискаше с крак педала и дискът се спускаше.

Рандал забеляза, че спътницата му е уморена, съблече куртката си и я постла на тревата. Идиличният покой на тази река, пронизващият аромат на прясно отрязани дървета караха просто да забравиш, че на четири и половина мили отгук, в лабораториите по цитомонтаж се творят почти фантастични неща. Филипа погледна отстрани простодушното и загрижено лице на Рандал и изведнъж ѝ хрумна, че след още четвърт час този първи ухаещ и пеещ летен ден ще ѝ отнеме всяка способност да се съпротивява. Ако Рандал я е довял тук, за да получи нещо от нея, то няма да му бъде трудно да го получи.

Но този момък не се стремеше да получи нищо.

— Харесва ли ви тук? — попита той, като приклепна край нея и дръпна панталоните на колената си. Съвсем като първокласник. Подхвърлил на съседското момиченце нов вид дъвка и сега си смучи пръста и се измъчва: достатъчно ли е това, за да се сприятелят, или трябва още нещо? И ако трябва, то какво?

— Каква синя река — каза тя, за да не излезе нито „да“, нито „не“. — Само много спокойните реки биват такива сини. А пък и тази река идва от планината, нали? Съвсем синя река, а между трупите водата е черна. Черна и тежка. Като че ли е съвсем друга, не като в останалата част на реката.

— Водата трябва да бъде много — каза Рандал, без да се обръща към реката, като продължаваше простодушно и ненаситно да гледа лицето на Филипа. — Има неща, които непременно трябва да бъдат много — въздухът, светлината, водата, любовта. Там, където има много вода, тя е синя, тюркоазена, тя е лазурна, тя е изумрудена, тя е... С една дума, като любовта. Когато любовта е дребна, тя е сива. Когато пък е съвсем мъничка и тясна като цепнатина между греди, тя е съвсем черна. Може би не за всички е така, аз говоря за себе си.

Филипа мълчеше. Тя изведнъж осъзна, че отдавна никой не е разговарял с нея, така както Рандал.

Толкова отдавна, толкова отдавна... че тя се беше отучила да разговаря с такива думи.

— На мене винаги ми се е падала черна сляпа вода — измърмори тя.

Рандал изведнъж се засмя.

— Не, Липи, не. Напразно така често определят чернотата и слепотата като еднозначни понятия. Погледнете ме в очите, Липи, нима цялата им зоркост не е съсредоточена в черната им зеница? А чернотата на нощното небе, в което като че ли долавяш добро, съчувстващо внимание? Векове наред хората инстинктивно са усещали този страничен поглед, приписвали са го на едни или други божества. Ние и сега не знаем физическата природа на този поглед, но сме уверени, че това е търсещото око на братята ни по разум. Днес аз за първи път видях бъдещите очи на своите ръце — те са черни.

Изведнъж той се запъна на средата на думата. Но Филипа почти не осъзна неговото последно изречение — като по някакво чудо ролите им неочаквано се промениха. Това не беше вече простодушният сержант-северняк, сковал се благоговейно пред момичето от офицерското кабаре. Пред нея стоеше млад, достатъчно уверен в себе си творец на някакво съвременно научно-техническо чудо, пред нея — тридесет и четири годишната старееща мома, която живееше в непрекъснат, вечен страх, че утре ще се събуди с още една бръчица край слепоочията, с още едно отказване от собствените си принципи и с още една ограничаваща клауза във и без това не съвсем блестящия договор.

Господи, та какво се промени в един само проклет миг, щом тя вече гледа лицето му от долу на горе и чака какво още ще каже той?

— Все едно, рано или късно аз бих ви разказал за това — продължи Рандал с някакво удивително спокойствие и съсредоточеност, с каквито обикновено разговарят с децата, когато трябва да им обяснят нещо извънредно сложно, недостъпно за тяхното съзнание. — Впрочем и нищо да не бях ви разказал, вие пак бихте видели сами. Виждали ли сте образа на шесторъкия Шива? Този бог винаги го представят, като танцува. И нищо чудно — шест ръце могат да служат само при танц. Да се изпълнят шест различни, достатъчно сложни операции, несвързани помежду си — това не е по силите, дори и на самия бог.

— Но в колежа ни разказваха, че някой от великите хора можел едновременно да чете, да пише и да диктува... — неуверено се опита

да възрази Филипа.

— Възможно е, Липи, но това е също така патологично, както способността да се умножават наум седемзначни числа. А великите хора, за да влязат в историята, биха направили не само такъв трик... Аз говоря за общите закономерности. В особено сложните ситуации като правило обикновеният човек се справя зле даже само с две ръце. Родителите ми загинали, когато още не съм бил навършил шест години, и аз смътно си спомням лицата им. Но някои сцени съм запомнил с поразителна яснота. Ето например утро и майка ми си реши косите. Тогава аз никак не можех да разбера защо тя така дълго върши това — те и така си бяха свършено гладки като водни струи... Така съм я запомнил — неподвижна ръка, светли коси, устремили своите струи надолу...

— Да... — отзова се с шепот Филипа и машинално издигна ръката си към косите. — Да... и при мене е така...

Какъв прекрасен беше този момък, щом можеше с такива изумени очи да гледа ръката ѝ, издигната към косите, все пак да не губи спокойния си равен тон.

— А сега представете си, Липи, че разполагате само със секунда и половина, за да извършите две независими и твърде сложни операции и едновременно да решите необикновено трудна логическа задача. Не можете да се спрете нито за миг — от скоростта зависи животът ви. И всичко това става, да речем, при скорост, четири пъти по-голяма от скоростта на звука... Представяте ли си какво значение ще има автономията на ръцете в подобни ситуации?

— Ав-то-номия... Господи, Рандал, защо пък им е на твоите ръце и автономия?

Той не я разбра, а и да беше я разбрал, все едно, не би се съгласил да спре точно докъдето беше спрял.

Трионът зад реката звънеше тържествуващо, устата се пълнеше с лепкавия аромат на прясно нарязана дървесина.

— Сега ще ви обясня. Във всяка ситуация, която сама по себе си представлява конгломерат от различни действия, има... Сега, Липи, ще се постарая да обясня колкото се може по-просто... Има операции с различна степен на трудност. За огромната част от тях съвсем не е необходим такъв сложен изчислителен център, какъвто е човешкият мозък. Достатъчен е най-прост зрителен рецептор, свързан направо с

двигателен минимозък, голям колкото бобено зърно. Ще речете, че такова нещо няма в природата. И не е нужно. Затова пък съществува цитомонтаж. Още с първите си стъпки глиптомоделирането тръгна едновременно в две насоки: създаване на дубликати на вече съществуващи органи и... сътворяване на нови. Наистина, ако има строителен материал — всякакви видове клетки от даден организъм, то защо да се ограничим само със замяна на двете ослепели очи с нови, а да не подарим на човека и още едно — трето — теменно око? Защо да не създадем нови осезателни органи, които да улавят непосредствено радиацията или, да речем, магнитното поле? Защо не...

— Рон, глупаво момченце — каза Филипа, — ще престанеш ли да ми мътиш главата?

Ръцете му докоснаха най-последно косите ѝ и тя отново помисли, че нищо на света не би могло да направи тези ръце по-деликатни, по-нежни, по-мъдри, отколкото бяха в този миг...

* * *

Тя понесе операцията леко. При превръзката чувствуваше слаба болка, но щом се върнеше в стаята, всичко ѝ минаваше, защото вече я чакаха ръцете на Рандал. Той я изнасяше в градината и дали от нежността и грижите му, дали от топлите лъчи на лятното слънце, но Филипа се изправи на крака в невероятно кратък срок. Тя шеговито подхвърли това на Рандал и той разсеяно забеляза:

— Та как не, за тебе сега се грижат *моите* лекари...

— И има ли някаква разлика?

— Ами как да ти кажа... Лекуват те приблизително на нивото племенница на президента.

Тя беше озадачена.

— Слушай, Рандал, доколкото моят напълно самостоятелен живот ме е научил, правителството влага пари само в... Ъ... Ъ... Ъ... В официално оформени сделки.

— Разбира се. Затова след седмица, когато те изпишат, ние ще се венчаем.

Тя го гледаше объркана. Как се наричаше това? А, да. Трябва „да поемеш управлението“.

— Рон, момчето ми, а може би най-полезно ще бъде за нас да прекараме този ден край дъскорезницата?

— Липи, как можеш да се шегуваш, та аз говоря за нашия бъдещ живот. Не искам да се разделям с тебе нито за минута. Искаш ли да накарам да те зачислят в курсовете за младши медицински сестри? Разходите за учението ще поеме нашият център. Разбираш ли, при мене трябва да бъде командирована сестра и може би не само за една година. Нека това да бъдеш ти, Липи, тогава у нас двамата всичко ще бъде общо — и нашият дом, и нашата работа. Аз просто не бих могъл да се разделя с тебе цели осем часа, разбери, ти си моят живот, живот в най-простия физически смисъл, който даже сега и при всички чудеса на медицината може да се прекъсне само за седем и половина минути — само толкова бих могъл да се отделия от тебе. А след това — смърт. И всяка реанимация ще бъде безполезна.

Значи така. Този момък вече е решил всичко вместо нея и не ѝ остава нищо друго освен да се подчини. Защо пък не? Щастието — дълго или кратко, реално или прозрачно — ще го има. Тъй и тъй скоро ще стане на тридесет и пет. И все по-рядко ще се срещат момци, които няма да се досещат дори да я попитат за възрастта ѝ. А главното — сега на нея, единствено на нея ще принадлежат тези удивителни ръце, единствените в живота ѝ мъжки ръце, които не са били нито груби, нито похотливи.

После се венчаха. В навечерието отидоха в града и Филипа избра за Рандал скромнен пръстен. Рандал се усмихна. А след това започна да се шегува, мереше ѝ пръстени на всички пръсти, но не купи нито един. Така си се върнаха без нищо.

А на следващия ден в гостната, предназначена само за персонала на клиниката, той събра около десетина свои приятели. Те се държаха удивително дружелюбно и с Филипа започнаха да се отнасят веднага като с бъдещ другар по работа — изглежда Рандал се беше договорил с тях за всичко.

Най-странна беше все пак самата венчавка. Филипа смутено се усмихна и надяна пръстена на пръста на своя жених — вчера при златаря тя направи това много по-естествено. Но тя се смути още веднъж, когато Рандал, абсолютно сериозен, извади десет — ни повече, ни по-малко — златни пръстена и ги сложи на Филипа.

На всеки пръст!

Никой от присъстващите не се учуди.

Пръстените бяха някак необикновени — твърде тънки и удобни. Отнякъде се появиха две бутилки — запотени, със зелени лентички през етикета. Тя протегна ръка към чашата и всичките ѝ пръстени звъннаха нежно и мелодично, докосвайки се до стъклото.

И само след един ден Рандал отиде на операция. За Филипа започна съвършено нов живот, за който тя не беше твърде подготвена.

Рандал беше в операционната цели четиринадесет часа и в залата го доведоха съвършено бял, като бинтовете на ръцете му. Никой за нищо не питаше Филипа, съобщаваха ѝ просто кога и какво лекарство трябва да дава. За всеки отделен ден имаше специален режим, тя трябваше да го следва. В онзи първи ден на реката тя не би могла и да мисли за нещо подобно. Свързвайки се с Рандал, тя повери себе си на неговите ръце. Сега всичко се обърна наопаки. Безкрайните грижи по двадесет и четири часа на денонощието не ѝ оставяха време за никакви колебания. Първите дни се изморяше до изгубване на съзнание, но малко по малко свикна и сега ръцете на Филипа, украсени с десет златни пръстена, не знаеха умора от ранно утро до късна нощ. И това продължи около два месеца.

В края на юли Филипа започна да забелязва явни колебания в настроението на Рандал. У него ту изведнъж пламваше някаква вътрешна надежда, ту след ден, два ставаше отново затворен и съдържан. Тя се досещаше, че вече вероятно става дума за снемане на превръзките и че изглежда това постоянно се отлага, а спокойният външно Рандал стигна до вътрешно изстъпление. Състоянието му я тревожеше и когато най-после се случи един облачен, прохладен ден (тя не рискуваше да го изведе на силното юлско слънце), Филипа сама предложи да се разходят до дъскорезницата.

И ето ги те отново вървят по тясната пътека, едва докосвайки се с рамената си. Филипа придържаше лявата му ръка, превързана с огромна ръбеста превръзка. През тези два месеца така често ѝ се беше случвало да гали ту едната, ту другата ръка на Рандал, че тя вече безпогрешно се беше научила да отгатва коя от тях има по-голяма нужда от ласка. Рандал беше възбуден и говореше непрекъснато. В началото Филипа предполагаше, че го беше развълнувала самата разходка, с която всъщност беше започнало и тяхното семейно щастие. След това се усъмни дали във връзка с предстоящата разходка не му

бяха инжектирали тонизиращи средства. Към края на пътя обаче тя сама се досети за истинската причина на неговото необикновено състояние. Утре. Утре! Сега вече непременно!

Те чуха звука отдалеч — тънък, призивен, като зов на бойна тръба. Ускориха крачките, но звукът замлъкна. И когато стигнаха до реката, на дъскорезницата нямаше никой. Добре изсъхнал боров труп, озовал се по неизвестни причини на този бряг, се жълтееше сред суховатата избелена трева. Филипа опипа люспестата кора — не, нямаше смола — и реши да седне. Рандал нетърпеливо се отпусна пред нея, направо на тревата, и сложи на коленете ѝ своите бинтовани ръце.

— Развържи! — това беше заповед.

— Господи, Рони, защо си така нетърпелив...

— Развържи!

Тя се опитваше да го уговори — приказваше му за инфекция и за уволнение без пенсия... Той наведе глава и разкъса със зъби бинта.

— И това все пак ще стане утре. Утре те ще видят света такъв, какъвто е. Всичко е проверено десетки пъти, не може да има грешка. Опитът успя. Ти разбираш ли, Липи, едва сега аз разбрах колко много са се съмнявали... Едва сега, когато всички контролни опити дадоха положителен резултат, ми стана ясно колко малък е бил шансът за успех. И все пак — успех! Ти разбираш ли, Липи, утре моите ръце ще бъдат първите ръце, които ще видят белия свят!

— Но при превръзките...

— Превръзките се правеха в инфрачервени лъчи и в това е цялата хитрост. Затова именно казах „белия свят“. Но от всичко, което съществува на белия свят, едно е най-скъпо за мене. И моите ръце трябва да видят най-напред това единствено нещо. Сега аз говоря само това, което мисля, и мислите ми са объркани, на тебе всичко това може да ти се стори просто детска фантазия, нелепост, литературно бълнуване, но аз просто не мога иначе. Това трябва да стане, Липи, моя любима, това просто не може да бъде иначе... Първото, което ще видят моите ръце, трябва да бъде най-прекрасното в света. А това е твоето лице, Липи. И първото, до което трябва да се докоснат, са твоите коси...

Филипа сваляше последните слоеве от превръзката и отпуснаше все по-ниско глава, да не би случайно да погледне Рандал в очите —

боеше се да не види в тях сълзи. Като на всяка жена и ней ѝ беше приятно, че Рандал я боготвори, но... той преминаваше всякакви граници. Тя продължаваше да навива безкрайния бинт, а най-главното — онова, което ей сега ще се покаже под него, кой знае защо, не я вълнуваше. Тя съвсем не можеше да си представи какво можеше да има там и когато последната навивка на бинта легна на коленете ѝ, тя не се сдържа и извика удивена.

Под бинтовете се оказа нещо, което тя никак не очакваше — злато.

Златото беше много. В първата минута ѝ се стори, че на ръцете на Рандал са надянати златни боксове. Но в последния миг пръстите помръднаха и стана ясно, че това са просто твърде широки, прорязани отстрани изпъкнали пръстени, които закриваха цялата средна фаланга на отделните пръсти. Всеки пръстен беше украсен с малък червен ахат, потънал в златото, поразително несъразмерен с големината на пръстена.

И едва тогава Филипа забеляза, че пръстите треперят. Не ръцете, само пръстите. От студ? Жълтият блясък на златото е измамлив, той създава илюзия за топлота — тя знаеше това по себе си. Наведе се и започна инстинктивно да дъха често-често върху треперещите пръсти на Рон, като се стараеше да ги стопли. Внимателно подложи под ръцете му своите длани и десетте венчални пръстена едновременно и глухо звъннаха в пръстените на Рандал. Пръстите му затрепераха още по-силно и изведнъж се устремиха нагоре срещу лицето ѝ.

Тя неволно се отдръпна.

Ръцете също замряха — треперенето престана, те постепенно губеха своята плахост и скованост, сякаш бяха хищни зверчета, изнесени от тъмно на светло. Десет черни точки едновременно и точно фиксираха чертите на лицето ѝ, косите ѝ, рамената ѝ, като че ли това не беше плътта на любимата жена, а цел, определена от някакви параметри.

Филипа се ужаси от това усещане, но в следния миг разбра, че ръцете на Рандал не са вече ръцете на любимия, а точен биомеханичен инструмент.

Тя не разсъждаваше, тя просто не беше способна да схване, че такива ръце могат да изпълняват спокойно и безпогрешно всяко не твърде сложно действие — от убийството на човек до унищожаването

на цивилизацията. Миниатюрният мозък, поместен във всеки пръстен, беше твърде малък, за да оценява, да съпоставя, да протестира. Достатъчно беше само да се отвлече, а може би да се замъгли или опияни мозъкът на човека и за няколко части от секундата светът би се оказал във властта на тези ръце, способни само да прочетат заповедта и да я изпълнят.

Филипа, макар и неясно, смътно може би, чувствуваше всичко това, доколкото, разбира се, ѝ позволяваше нейната къдрава момчешка главица на второразрядна певица от казино.

Но за жената сега съществуваше само едно — най-горчивото от горчивото — загубата на любимите ръце. Защото единственото, което можа да разбере Филипа, беше, че способността да се изпълняват мълниеносно заповеди съвсем не значи мъдрост. Господи, защо тогава, в първия летен ден Рон ѝ каза, че има неща, които непременно трябва да бъдат много — въздух, вода, щастие, любов...

Без тези думи тя може би не би разбрала, че мозъкът, затворен в златната капсула, е способен само да бъде подложен на най-проста дресировка — да изпълнява заповеди. Но е твърде малък, за да се научи да обича.

Тя разбра всичко това, но мислите ѝ още не бяха облечени в думи, нужно ѝ беше да събере цялата своя отзивчивост, нежност и прежна любов, за да утеши Рандал в онова непоносимо разочарование, което му предстоеше. Тя все още търсеше думите, а в това време ръцете, огледали се и привикнали вече, започнаха отново да се движат, да се протягат към косите ѝ. Докато бяха в границите на погледа ѝ, на Филипа се струваше, че тя все още може да ги задържа; но когато окованите в злато пръсти се озоваха зад главата ѝ, и тя с всяка клетка на шията и тила си усети зад себе си погледа на десетте хладни, немигащи зеници, в нея остана само животинският ужас. Тя извика тихо, отхвърли от себе си тези чудовищни ръце и се спусна да бяга. Не чуваше да я гони никой и въпреки това бягаше от реката към пътя, по който вечерта беше спряло всякакво движение. Бягайки, тя ронеше златните венчални пръстени в прецъфтялата суха трева, както Малечко Палечко своите светли камъчета...

* * *

И както преди — на никакви автомобили освен може би на президентския — не се разрешаваше да нарушават идиличния пейзаж, който директорът на Центъра вижда през тесните със заострени сводове прозорци на старинния дом. Все тъй неприкосновена е и няколкосантиметровата трева на традиционната полянка, по която веднъж в седмицата — не по-често — минава, като влачи тежко краката си, без да подбира пътя, странен скитник. Той сяда пред входа, направо върху тревата, и този, който го види пръв, бърза да хвърли на коленете му една-две банкноти. На скитника не му трябва много. Той с мъка се повдига и си отива, притискайки парите с онова, което е останало от отсечените му ръце.

Но не бързайте да казвате, че за това е виновен пеещият трион на дъскорезницата — не! Рандал преплува реката, преплува я през най-широкото ѝ място — там, където водата беше светла и синя. Той даже не мислеше за този трион, защото неговият висок, нетърпимо звънък глас беше песен и частица от тяхната любов. И той вървеше, като прескачаше неизсъхналите още дървени трупи, докато не се натъкна на допотопното гилотинно устройство, което служеше за отсичане на върховете на по-малките дървета.

Сложи своите златни ръце на чугунената дъска и натисна с крак спусъка на ножа.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 12,13/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.